

När vinden tog Bo Lundgren

Radio Uppland 10 maj 01

Som skådespelare får man vara med om stora ögonblick. Det finns stunder av, ja, nästan helighet, när allting stämmer mellan de agerande, då skådespelet liksom smälter ihop till en enhet, större än alla skådespelarna tillsammans. Det finns också tillfällen när naturen, i form av slumpen, griper in och blir en del av skådespelet. Ibland blir det rent märkvärdigt och då kan man inte avgöra om det bara är slumpen eller om det är Gud som har sitt gudomliga finger med i spelet.

Jag har varit med om två sådana tillfällen.

Den första händelsen inföll för kanske tio år sedan då jag tillsammans med Omnibus Kammarblåsare framförde min musikaliska kabaret Falukorv och Kosmos i Parksnäckan, Uppsala. Näst sista musiknumret skulle framföras, en sång som handlade om en digital väckarklocka som började ringa, och som någon inte kunde stänga av då denne redan gått till jobbet. Jag hörde denna klocka genom väggen som irriterade mig allt mer, till dess det stod klart att det inte var en digital klocka utan en liten fågel som het av våren, just bytt till sitt parningspip, och som entusiastiskt och monotont oförtröttligt testade sitt nya pip.

När fagotterna tog upp introden kom från ingenstans en trastunge vinglande in över publiken och i samma ögonblick jag började sjunga satte den sig på en skärm bara en och en halv meter från mig. Och den sjöng och sjöng, entonigt som en digital väckarklocka. När jag kom till den sista versen som avslöjade att det var en fågel som pipit och inte en digital klocka, steg ett snabbt sorl ur publiken som sedan tystnade. En stor helighet föll över scenen och alla tittade på trastungen som kom den från en annan värld.

Och när fagotterna klingade ut, när låten var slut, tittade trasten på mig, pep en sista gång, och flög sedan tunggumpad vidare inför alla oss förundrade.

Det andra tillfället inträffade förra veckan, den första maj. I femton år har jag varit förstamajtalare. Det känns naturligt för mig med mitt norrbottniska arv. För det mesta är det socialdemokraterna som anlitat mig, men jag hyser ingen otillbörlig respekt till partiet. Jag visar min respekt genom att vara respektlös och har alltid tyckt att det är konstigt när ett statsbärande parti lägger sig i vad som ska göras eller sägas på arbetarrörelsens dag. Mina förebilder är de första agitatorerna på 1880-talet, som skämtade, spelade upp små sketcher om lokala småpåvar i kyrka och kommun. Det är naturligare med en fri ståupp än en riksdagsman i ett regeringsparti.

I år stod jag i Nynäshamn på ett fullsatt torg med strålende sol. Jag hade med mig en artikel om moderatledaren Bo Lundgrens dåliga humör. Han har tydligen för vana att skrika åt maktlösa människor typ konduktörer när han inte får den förstaklasstol han bokat. Han hotar och hojtar.

Nå, jag hade hunnit en bit in i talet när en vindil drog över torget och slet tag i DN-artikeln om Bo Lundgren och slängde den högt upp i luften och sedan ner på torget.

Några personer sprang efter papperslappen men jag sade att ”det inte var något väsentligt alls utan bara en artikel om Bo Lundgren”. Folk satte sig ned men ingen kunde släppa papperslappens rörelser med blicken och när jag sagt några meningar om

Carl Bildt och Den enda vägens politik i form av Lundins Oils väg i Sudan, kom ytterligare en vindil farande, kastade upp Bo Lundgren i luften, slet in honom i en gränd, virvlade upp honom över hustaken för att sist blåsa bort honom öven Nynäshamnsfjärden.

Andäktigt såg alla vi på torget hur naturen grep in och när Lundgren försvunnit upphävders en applåd till naturens skönhet, till våren, vinden och till slumpen som bär världen på sina vingar.

Och över alltihopa lyste moder sol.